

Bir akşamüstü vazgeçmişti her şeyden. Ne sevdikleri ne sevenleri hiçbiride bağlamıyordu artık onu hayata. Bir veda mektubu yazıp kaçtı çok uzaklara... “...Kısacık hayatıma tüm ihanetleri sığdırdı çok sevdiklerim. En sevdiklerimin davacısı olurken yüreğim, sanık koltuğunda oturan sadece onurum olmadı. Siz tüm onurumu tüm gururumu hiçe sayarken, aslında hiçe saydığınız sadece onurum olmadı. Siz, geçmişimi ve geleceğimi aldınız benden... Artık yokum hayatınızda artık yoksunuz yarınlarımda...” Yorgunuydu hayatın. Kendi kendinin hükmünü vermişti: Ölmeliydi...

En güzel günlerinin geçtiği tepeye gitti. Uzun uzun izledi tüm şehri. Saatler akıp geçti. Karanlık sanki tüm şehri yutmuştu. Son kez baktı etrafına ve yavaş yavaş son adımlarını attı tepeliğin en ucuna... Gür bir ses yükseldi arkasından: - ...ve sen yine denediğinde ve yine kalbin daraldığında ve yine bütün kapılar yüzüne kapandığında ve yine ne yapman gerektiğini bilmediğinde... Uzun uzun düşün ve hatırla Yaradanını! Allah kuluna kâfi değilmi? (zümer/36) Der yaşlı bir adam tüm gür sesiyle. Sesi, sessizliğin uğultusunu keser. Her yer yaşlı adamın sözleriyle yankılanır.

Ses adeta tüm ruhunu sarmış iliklerine kadar esir almıştır. Bir an arkasına dönüp sesin sahibine doğru bakmak istese de “kimsin” demekle yetinir. Sesine bir cevap gelmeyince arkasına dönüp “kimsin” diye tekrarlar. Yaşlı Galip gencin gözlerine bakarak - Hayat yüzünde bir kırıksıklık bile oluşturmamışken ölmek niye? Der. Ali gözlerini kaçırır yaşlı adamın gözlerinden ve “beni yalnız bırak” der. Galip gencin yanına yaklaşarak “sen zaten yalnızlıktan bu noktaya gelmişsin. Haydi, bırak şimdi yalnızlıkta boğulmayı da benimle gel”der. Ali’yi ismini bile bilmediği bu yaşlı adamın sözleri derinden etkiler... Ölmeyi düşünürken, biranda onun sihir gibi sözlerinin büyüsüne kapılmıştır. Yaşlı adam önde Ali arkada ağır adımlarla Galip’in kulübesine doğru giderler.

Oldukça mütevazı bir görünüme sahip olan kulübeye vardıklarında Galip genç misafirine sıcak bir içecek ikram eder. Lakin bardağı uzatırken yanlışlıkla Ali'nin üzerine dökülür. Verdiği acının refleksi ile bağırır Ali'ye - Ne tuhaf. Der Galip. - Tuhaf olan nedir amca canım yandı - İşte bende buna tuhaf diyorum ya. Biraz önce sen değimliydin bu candan vazgeçen. Şimdi canım yandı diyorsun... Ali başı önde susar. Aslında halen daha vazgeçmişte değildir ölme fikrinden. Ama neden bu yaşlı adamın yanında olduğunuda bilmiyordur. Yaşlı Galip genç misafirinin gözlerine bakıp Mevlana'dan şu dörtlüğü söyler: - Yazık ki akşam oldu biz yine yalnız kaldık Bir kıyısı görünmez denize daldık Bir gemiye binmişiz bulanık bir gecede Allah'ın denizinde Allah'tan uzak kaldık... Der ve devam eder sözlerine: - Bak genç adam bundan yıllar önce bende tıpkı senin durduğun o noktada, uçurumun en ucunda duruyordum. Ne zenginliğim ne de sahip olduğum kadınlar hiçbiri evet hiçbiri beni mutlu etmiyordu. Çok kadınla birlikte oldum ve çok mekân değiştirdim. Vede çok tatlardan tattım. Hayatta ne istediysem sadece ufacık verdiğim bir emirle hepsinide elde ettim. Lakin yinede hep yalnız kaldım. Ruhum bir şeylere açtı ama anlamıyordum. Çünkü her şeyim vardı. Aklına gelebilecek her şey... Ama dinmiyordu işte yalnızlığım. Ruhum özgür değildi sanki. Boğuyordu yaşadıklarım. Hayat anlamını yitirmişti bende. Her şeye sahiptim. Ama masum bir çocuğun gülüşüne ya da içten gelen bir tebessümden uzaktım. Çok yalnızdım be genç adam... Derin bir nefes alır. Ali ise pür dikkat dinliyordu yaşlı adamın hayat hikâyesini.

Dayanamayarak sorar

- Peki sonra? Sonra ne oldu hayatınızda?

Galip güler.

- Sonra, sonra gelecek günlerimden ve dahada fazla yalnız kalmaktan korkup hayatıma son vermek istedim. Hem zaten ne tat alıyordum hayatımdan nede bir huzur duyuyordum yaptıklarımın. Daha fazla yaşayıpta ne görecektim ki. Ve tıpkı bugün senin durduğun uçurumdan kendimi atarken boşluğa, bir el yakalayiverdi beni. Önce bağırdım “çek ellerini üzerimden be adam. Mani olma maddede kaybolmuş bu adama” diyerek çıktım zavallılığa. Öyle masum bir yüzü vardı ki imam Halil Efendinin daha önce gördüğüm hiçbir yüzde yoktu o anlam... Ben kızıp kükredikçe o sadece sessiz dinliyordu. Ben ise o sustukça dahada çok bağıryordum. Sanki tüm hırslımı ondan çıkarmak istercesine bağırdıkça bağıryordum... O ise öyle bir şey söyledi ki bu sefer ben sustum...

- Ne dediki? Der Ali - Dediki “Dışın bakımlı görünür, fakat için haraptır. Ölmeyi diler gibi görünürsün fakat ruhun yaşamak için çırpınır. Sen ölmeyi değil arınmayı dile. Canına son vermeyi değil ruhunun feryadını dinle.”Dedi. Ne denir ki bu sözler karşısında? Tüm söyledikleri doğrudu. Öylece susa kaldım. Sonra “ama ben bu hayatı istemiyorum “dedim O ise “öyleyse yaşadığın hayatı değiştir.”dedi. “ama nasıl ne yapacağımı bilmiyorum” dedim. “çok yalnızım” dedim o “Allah ki kuluna çok yakın.”Dedi. Sonra onu evime davet ettim şoförümü arayıp bulunduğu yerin adresini verdim. Yaklaşık yirmi dakikalık bir bekleyişten sonra arabam gelmişti. Eve gittik.

Bana “şimdi, şuanda, şu dakikada, hiçbir şey yapmadan huzurlu olmak ve içinde koca bir mutluluk duygusu yeşersin ister misin?” dedi. “Elbette” dedim büyük bir merakla. “O halde Hakkın huzuruna Onla konuşmaya” Dedi. Önce şaşırdım. Deli diye düşündüm. Bir insan nasıl Allah’la konuşurki bilemedim. Beraber abdest aldık. Daha önce hiç namaz kılmadığımdan nasıl kılınır ne okunur bilmiyordum. Söyledim oda sadece onun okuduklarını içimden tekrar etmemi söyledi. Ve başladık Hakkın huzurunda onunla konuşmaya. Yavaştan bir kıpırdama oldu yüreğimde. Bir heyecan kapladı tüm ruhumu ellerim titriyor gözlerimden yaşlar akıyordu. Öyle hiç bilinçsizce dökülüverdi yaşlar gözümde. Namaz bitmişti. Ama yine kılmak hep

kılmak istiyordum. Ruhumun yıllarca aradığı bu değişik şeyi kaybetmek istemiyordum. “ne olur tekrar kılalım” dedim. Kaç rekât kıldık o gün bilemiyorum. Lakin bildiğim bir şey var ki ben o gün ölmeyi dilerken tekrar doğdum. Allah’la konuşurken sanki ruhum tüm kirlerinden arınıyordu. Sanki hayat yavaş yavaş anlam kazanmaya başlıyordu. Çok değişik duygular kaplamıştı benliğimi. Sonra İmam Efendi “unutma Allah sana her şeyden daha yakın. Ve unutma insan yalnızca onu düşünerek ulaşır asıl saadete” dedi ve gitti... Belki giden iyi bir dosttu ama bana en iyi dostun sadece Allah olabileceğini hatırlatıp gitti. Beni tekrar diriltip gitti. Bana Allah’ı buldurdu da gitti... - Çok zengin olduğunuzu söylemişsiniz. Şimdi neden bu küçük kulübedesiniz?

- Zenginliğim bana yalnızlıktan başka hiç bir şey kazandırmadı. Gözlerime bir perde çekmekten, yüreğimi mühürlemekten başka hiçbir şey yapmadı. Hem ben asıl dostu O’nu bulmuşum neye yarar para onun dergâhında? Tüm malımı ihtiyaç sahiplerine muhtaçlara dağıtıp yerleştirdim tekrar dirilmeme vesile olan bu tepeye... Ben huzuru ve gerçek mutluluğu O’nda buldum.... Tüm hikâyesini anlatan Galip bu genç adamın neden hayatına son vermek istediğini öğrenmek ister. - Eee delikanlı benim dirilişim böyle oldu. Peki ya sen? sen neden hayatına son vermek istedin? Ali biraz sustuktan sonra biraz çekingen ve utangaç bir sesle - Ben... Ben aslında... Ne kadar çok anlatmak istesede hep kelimeler düğümleniverir Ali’nin boğazına. Anlatamaz bir türlü. Ali gülümseyerek - Desenize ikimizinde ölmek için gittiği tepe ikimizinde tekrar dirilmesine vesile oldu. Galip güler ve Mevlana’nın bu sözünü söyler:

- BİR MUM BAŞKA BİR MUMU TUTUŞTURMAKLA IŞIĞINDAN HİÇBİRŞEY KAYBETMEZ...